

Η αδηφαγία των Μ.Μ.Ε. και τα πρότυπα που προβάλλουν

/ [Πεμπτουσία](#)

Η εργασία του Δρ. Αθ. Κολιοφούτη (προηγούμενο άρθρο: www.rempitousia.gr/?p=70173), που αφορά τις μεθόδους εκδήλωσης της αντιχριστιανικής προπαγάνδας, εξετάζει σήμερα τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν τα Μέσα Γενικής Ενημέρωσης (χρησιμοθηρία, εξευτελισμός του ανθρώπινου προσώπου, εμπορευματοποίηση κ.ά.) και την απόσταση που χωρίζει τα πρότυπα που προβάλλουν από τις χριστιανικές αξίες.

Η σκανδαλοθηρία, η λασπολογία, η σπίλωση της προσωπικής ζωής των ανθρώπων, η δυσφήμιση και η ρυπαρογραφία προκειμένου να αυξηθεί η ακροαματικότητα και θεαματικότητα, καταργούν κάθε έννοια της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Στο όνομα του κέρδους επιλέγονται θέματα που «πουλάνε», όπως αυτά που σχετίζονται με την ιδιωτική ζωή καλλιτεχνών η πολιτικών η εκείνα που προβάλλουν δυσάρεστες στιγμές η τον πόνο των προσώπων και των οικογενειών τους. Όλα αυτά αποβλέπουν στη συγκίνηση του δέκτη, τη διέγερση του συναισθήματός του και την εμπορευματοποίηση του ανθρώπινου πόνου. Η προσωπική ζωή των ανθρώπων μετατρέπεται σε βορά του αδηφάγου κοινού. Τα δελτία ειδήσεων, ιδιαίτερα από την τηλεόραση, χάνουν τη σοβαρότητά τους και μετατρέπονται σε άλλου τύπου εκπομπές, που δεν αποσκοπούν στην πληροφόρηση του πολίτη όσον αφορά στα βασικά ζητήματα της εγχώριας και διεθνούς επικαιρότητας, αλλά στο βομβαρδισμό του με έναν απίστευτο όγκο πληροφοριών.

Η δραματοποίηση των γεγονότων βίας σε επίπεδο ειδησεογραφίας, η παρουσίαση του εγκλήματος με ωμό τρόπο για λόγους εντυπωσιασμού και τηλεθέασης, αλλά και η προβολή ταινιών που προάγουν τη βία και την επιθετικότητα χωρίς καμία αναστολή, εξοικειώνουν τους δέκτες με ανάλογες μορφές επίλυσης των κοινωνικών προβλημάτων. Ακόμα και η παρουσίαση της ψυχικής ασθένειας πραγματοποιείται στο πλαίσιο της τρομολαγνείας και μετασχηματίζεται σε ένα μελόδραμα, που προβάλλει τους ψυχικά ασθενείς ως αντικείμενα του οίκτου της κοινής γνώμης [83]. Η κλήση του Χριστού για ειρήνη [84] αντικαθίσταται από το κοινωνικό μοντέλο του φανατισμού.

Αντί τα ΜΜΕ να διαδραματίζουν το ρόλο της επικοινωνιακής ανατροφοδότησης των ανθρώπων με δύναμη και κουράγιο, για να αντεπεξέλθουν στην επίλυση του ιδιόμορφων προβλημάτων της σύγχρονης ζωής, με την απαισιοδοξία των μηνυμάτων που εκπέμπουν υπερμεγεθύνουν τις διαστάσεις τους και βυθίζουν τους ανθρώπους στη θλίψη και απογοήτευση. Η χριστιανική ελπίδα και παρρησία που απορρέει από το Λόγο του Θεού τίθενται στο περιθώριο. Οι άνθρωποι περιχαράκωνονται και απομονώνονται και γίνονται φοβικοί να πλησιάσουν τον άλλο, που είναι εικόνα του Θεού. Η κοινωνική συναναστροφή αντικαθίσταται από τη διαδικτυακή μοναξιά ή την επαγγελματική συμπάθεια του παρουσιαστή μιας τηλεοπτικής εκπομπής.

Τα υγιή χριστιανικά πρότυπα τίθενται στο περιθώριο, αφού σκόπιμα επιλέγονται

μόνο όσα είναι συμβατά με τις προδιαγραφές και τις απαιτήσεις της σύγχρονης κοινωνικής πραγματικότητας, την οποία τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης με άλλους παράγοντες επιθυμούν να συνδιαμορφώσουν. Η αναφορά των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης στα διαχρονικά και ανεξίτηλα πρότυπα των Αγίων, τα οποία αποτελούν τα πιο τρανά παραδείγματα πνευματικής ολοκλήρωσης και ανιδιοτελούς κοινωνικής αλληλεπίδρασης είναι σπάνια. Οι νέοι μένουν ακοινωνήτοι της πνευματικής παρακαταθήκης τους και μετέωροι ψυχολογικά, αφού η διαδικασία της βαθμιαίας κοινωνικοποίησής τους παρακωλύεται.

Έτσι, η υιοθέτηση μιας αντιχριστιανικής και άρα αντικοινωνικής συμπεριφοράς και η διολίσθηση σε κλοπές, φόνους, διαρρήξεις και ναρκωτικά, με τραγικές συνέπειες για την μετέπειτα ζωή τους προβάλλουν ως λογικές παρενέργειες όλων των παραπάνω. Η θρησκοληψία, η χρησιμολογία, η ροπή στον παγανισμό και τη μαγεία, η ανάμιξη στοιχείων της ορθόδοξης πνευματικότητας με τα μέντιουμ, τα ταρό ή τις τεχνικές πρόβλεψης του μέλλοντος προβάλλονται ως αυθεντικές πηγές πληροφόρησης για σημαντικές επιλογές ζωής και ως ορθές μέθοδοι επίλυσης προβλημάτων. Ο άνθρωπος αντιμετωπίζεται ως έρμαιο απρόσωπων δυνάμεων, προκαταλήψεων και δεισιδαιμονιών.

Όλα τα παραπάνω συνδιαμορφώνουν ένα παράδοξο τοπίο, ένα τοπίο που επιβεβαιώνει ότι πράγματι ασκούνται προπαγανδιστικές δυνάμεις στον άνθρωπο για να απομακρυνθεί από τις αξίες του Ευαγγελίου και να οικειοποιηθεί έναν αντιχριστιανικό τρόπο ζωής. Όλη αυτή η περίπλοκη, επικίνδυνη και ιδιόμορφη κατάσταση συνιστά ένα εξόχως σημαντικό ποιμαντικό πρόβλημα, που χρήζει άμεσης ποιμαντικής αντιμετώπισης.

δ) Προτάσεις ποιμαντικής αντιμετώπισης του προβλήματος.

Οι παρακάτω σκέψεις προκύπτουν από την ποιμαντική αξιολόγηση των διαπιστώσεων που διατυπώθηκαν στο παραπάνω τμήμα της παρούσας μελέτης και ως τούτου, θα μπορούσαν να αποτελέσουν μια πυξίδα προσανατολισμού των σύγχρονων ποιμένων στην ποιμαντική αντιμετώπιση της επιχειρούμενης από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης αντιχριστιανικής προπαγάνδας. Πιο συγκεκριμένα:

α) Οι ποιμένες της Εκκλησίας αποτελούν αδιαμφισβήτητους φορείς της αλήθειας του Χριστού και γι' αυτό οφείλουν να επεμβαίνουν ταχύτατα κάθε φορά που διαπιστώνουν ότι αυτή η αλήθεια αμφισβητείται ή διαστρεβλώνεται. Οι ποιμένες οφείλουν να έχουν πλήρη συνείδηση της ποιμαντικής τους αποστολής να μορφώσουν και να καθοδηγήσουν το ποίμνιό τους στην αλήθεια του Χριστού. Αν ο ποιμένας δεν αρθρώσει το λόγο της αλήθειας, ο οποίος έχει αποθησαυριστεί στο σώμα της Εκκλησίας ή δεν προβεί στην αποκατάσταση αυτή της αλήθειας, κάθε

φορά που διαπιστώνει παραχάραξη της, δεν θα πετύχει να εγκεντρίσει τους πιστούς στην παράδοση της Εκκλησίας. Η μεταβίβαση της ανόθευτης αλήθειας του Χριστού στο ποίμνιο αποτελεί την πεμπουσία του ποιμαντικού έργου, οπότε αν ο ποιμένας δεν ανταποκριθεί στην παραπάνω αποστολή, το ποιμαντικό έργο μένει μετέωρο και οδηγείται σε αποτυχία. Τότε, οι πιστοί γίνονται αποδέκτες μιας κίβδηλης αλήθειας, η οποία αντί να τους οδηγήσει στο πρόσωπο του σωτήρα Χριστού, γίνεται σημείο αντιλεγόμενο και αίτιο αποξένωσης μεταξύ των ιδίων και του Θεού.

Γι' αυτό κάθε φορά που υποπίπτει στην αντίληψη των ποιμένων ότι τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης διαστρεβλώνουν τις δογματικές θέσεις της Εκκλησίας, παραχαράσσουν την ηθική και κοινωνική της διδασκαλία και προβάλλουν, αντί των διαχρονικών προτύπων των αγίων, αντιχριστιανικά πρότυπα, οφείλουν να μην σιωπούν, αλλά να αναλαμβάνουν συγκεκριμένες ποιμαντικές πρωτοβουλίες. Ας μην ξεχνάμε ότι η διεύρυνση κάθε ποιμαντικού προβλήματος, άρα και του συγκεκριμένου, οφείλεται εκτός των άλλων και σε λάθη, παραλείψεις η ποιμαντικά κενά των ιδίων των ποιμένων της Εκκλησίας. Η μη άμεση αποκατάσταση της αλήθειας από τους ποιμένες η η σιωπή τους αποτελεί μια ασυγχώρητη ποιμαντική αμέλεια, η οποία μπορεί να συμβάλλει με έναν κατηγορηματικό και αμετάκλητο τρόπο στην παγίωση αντιχριστιανικών απόψεων από τους πιστούς, η αποκατάσταση των οποίων στην συνέχεια διαβαθμίζεται από δύσκολη έως και αδύνατη.

[83] Οικονόμου Μ., Λουκή Ε., Χαρίτση, Μ., Γραμανδάνη Χ., «Τα ΜΜΕ ως διαμορφωτές της Κοινωνικής Εικόνας της Ψυχικής Ασθένειας », *Τετράδια Ψυχιατρικής* 2007, 98, 9-16.

[84] Λκ. 24, 36.